

Η ΕΥΤΕΡΠΗ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΜΕ
ΒΙΚΟΝΟΤΡΑΦΙΑΣ.

Φυλ. ΙΑ'. ***Εκδίδεται δις τοῦ μηνός.*** Ἐν Ἀθήναις, τῇ 1 Φεβρουαρίου 1848. ***Τόμ. Α'.

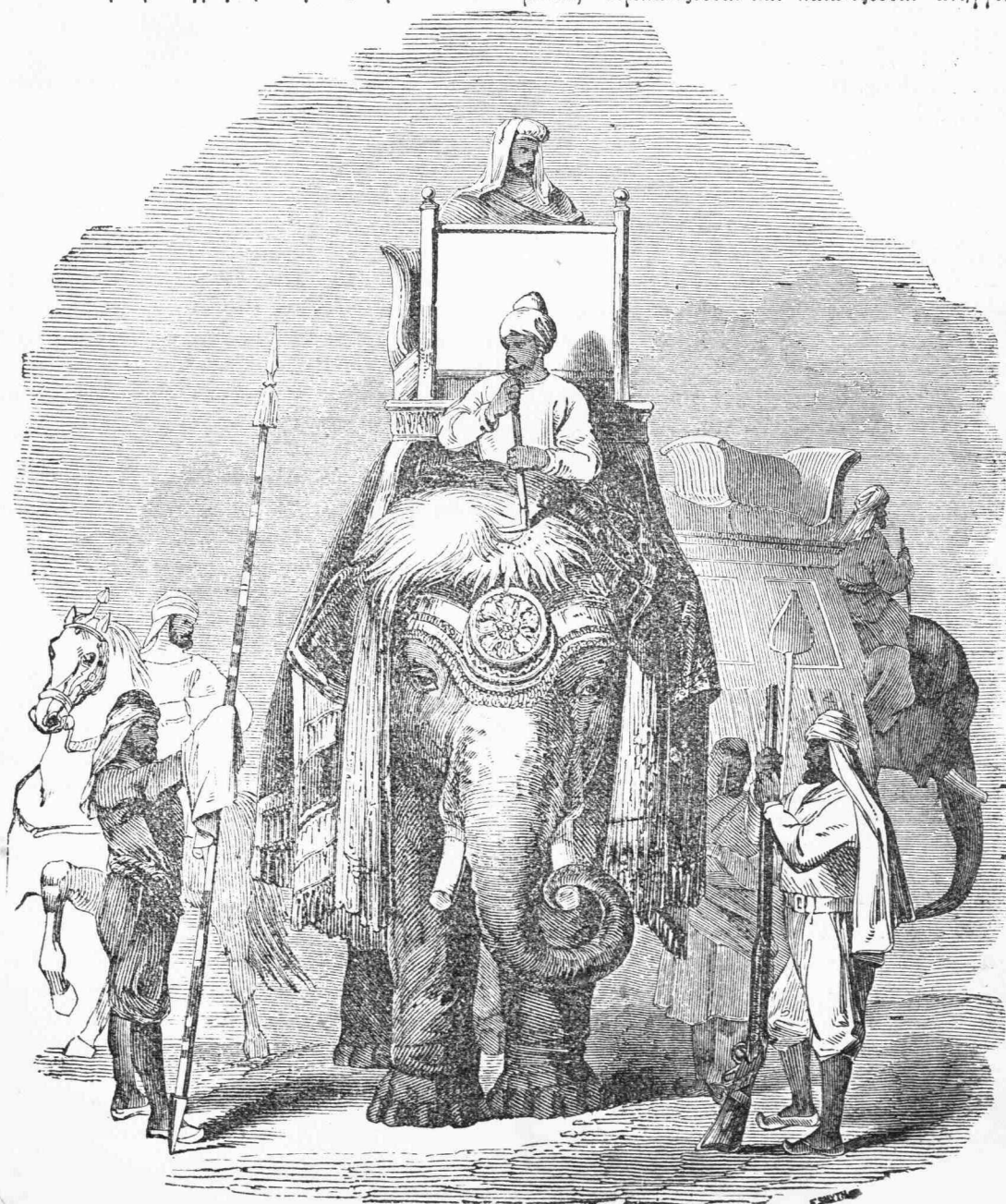
ΛΕΪΛΑ.

ΔΙΗΓΗΜΑ ΙΝΔΙΚΟΝ (Ἰδε φυλλάδιον Ι').

Ζ.

Ὅταν ὁ Σιρδάρης ἔγραφε ψευδόμενος περὶ τοῦ Δεῦλν

ὅτι ἐπιστρέφει τὴν νύκτα ἐκείνην, ἀκουσίως καὶ κατὰ
σύμπτωσιν ἔγραψε τὴν ἀλήθειαν. Μόλις ἀνέτελλεν ἡ
ἡμέρα, καὶ αἱ φρουραὶ ὅλαι τῆς πόλεως, παρατεταγ-
μέναι, τυμπανίζουσαι καὶ παιανίζουσαι ἀνήγγειλον

τὴν εἴσοδον τοῦ Μαχαβεζίου, ὅστις διὰ ν' ἀποφύγῃ τὸν καύσωνα τοῦ Ἰνδικοῦ ἡλίου, ὥδοιπόρει διὰ νυκτός. Ἡ συνοδεία του ἦν μεγαλοπρεπεστάτη. Ὁ ἴδιος ἐπέβαι-
νεν ἐλέφαντος χρυσοφαλάρου, παρείποντο, δὲ ὡς στρατὸς πολυάριθμοι, καὶ ἐλέφαντες καὶ κάμηλοι καὶ ἵπποι, φέροντες τοὺς ὁπαδούς του, τὰ σκεύη του καὶ τὰ δῶρα, ὅσα οἱ ἡγεμονίσκοι τῶν πόλεων ὅθεν διέβη ἐπεμπον πρὸς τὸν διάδοχον τοῦ Ρουνζίτ, ὡς ἀναγνώρισιν τῆς ὑπεροχῆς του, καὶ ὡς ἀποτέλεσμα τῶν διαπραγμα-
τεύσεων τοῦ ἐπιτηδείου Βεζίου.

Ὁ ὄχλος συσσωρευόμενος εἰς τὰς ὁδοὺς ὅθεν διήρ-
χετο, ἔχαιρε πρὸς τὴν πολυτέλειαν τῆς πομπῆς, ἐρεῖνα διὰ περιέργων ὡλεμμάτων τὰ πλούσια φορτία, καὶ ἐπροσπάθει ὡς ἐκ τοῦ περιέχοντος νὰ εἰκάσῃ ἐκάστου τὸ περιεχόμενον· δι' ὃ καὶ ἐνωχλεῖτο μέγας ὅτι μεταξὺ αὐτῶν ἐν φορτίον ἐλέφαντος εἶχε τὰ παρα-
πετάσματα ἐντελῶς κεκλεισμένα, ὥστε οὐδενὸς ἐλέμ-
μα ἐδύνατο νὰ εἰσδύσῃ ἐντὸς αὐτοῦ.

Ἀπὸ τὰς ἐνδείξεις δημοτικοῦ σεβασμοῦ κεκορε-
σμένους, προσέβαιναν ὁ Δεῦν ἀδιαφόρως πρὸς τὴν οἰ-
κίαν του, ἐξεπλήττετο δὲ μόνον ὅτι μεταξὺ ὄλων τῶν προαπαντώντων αὐτὸν, δὲν ἐβλεπε τὸν υἱόν του. Ἄλλ' ἡμεῖς ἠξέυρομεν τί ἀπασχόλησε τὸν Ἰρὰν ἐ-
κείνην τὴν νύκτα. Ὅταν ἐξῆλθε τοῦ κήπου τῶν ἀνα-
κτόρων, ἡ ἡμέρα ὑπέφωσεν ἡδ'· δι' ὃ μόλις φθάνων εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν, μετ' ἐκπλήξεως εἶδεν ὁ νέος συρρέοντα πρὸς αὐτὴν τὸν ὄχλον, καὶ προπορευόμενον τῶν εἰσερχομένων ἐγνώρισε τὸν πατέρα του.

Ὁ Ἰρὰ ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ· ὅταν δ' ἐ-
μειναν μόνοι,

— Πάτερ, εἶπεν, αὐθάδης περιύβρισε τ' ὄνομά σου, κατεπάτησε τὴν τιμὴν σου, ἠψήφησε τὴν δυνάμιν σου, ἐτόλμησε νὰ ἐκτείνῃ χεῖρα εἰς τὴν μνηστὴν τοῦ υἱοῦ σου.

— Τί λέγεις, Ἰρὰ; ἐρώτησεν ὁ Δεῦν, μὴ ἐννοῶν τὴν τοιαύτην ἔξαψιν τοῦ υἱοῦ του. Τίς εἶναι ὁ αὐθά-
δης, καὶ τί ἐτόλμησεν;

— Ὁ Ἀδσίτ-σίγγ...

— Πῶς! ὁ Σιρδάρης!

— Ναί, ὁ Σιρδάρης, τὴν νύκτα ταύτην διὰ τῶν στρατιωτῶν του ἤρπασε τὴν Πριττὰν ἐπιστρέφουσαν ἀπὸ τὴν Βαγαδάταν.

— ἤρπασε τὴν Πριττάν; Καὶ ἤξευρε τίς ἦτον αὐτή;

— Τὸ ἔμαθεν ἀπὸ ἐμὲ τὸν ἴδιον.

— Καὶ τίς εἶσαι σὺ, ἤξευρεν; ἐρώτησε μὲ κο-
ρυφούμενον θυμὸν ὁ Δεῦν.

— Τῷ εἶπα ὅτι εἶμαι υἱός σου.

— Τῷ εἶπας! καὶ ὅμως ἐτόλμησεν! Ἄ! καὶ τί δὲν τολμᾷ! Ἐξεχείλισεν, ἐκορυφώθη ἡ υπερηφάνειά του! Μέχρις ἐμοῦ ὑψώσεν ὁ ὅρις τὴν κεφαλὴν του. Ἄλλ' ἂς προσέξῃ! θὰ θραύσῃ τοὺς ὀδόντας του εἰς τὸ δέρμα μου, μὰ τὸν Ἰνδραν! Ἐναμφρόνεται εἰς τῶν Σείκων τὴν δυνάμιν. Ἀλλὰ τῆς δυνάμεώς μου τὰ ὅρια δὲν ἠξέ-
υρει ποῦ φθάνουν, ποῦ δύνανται νὰ φθάσουν ἀκόμη!

— Ναί, πάτερ, ἀνέκραξεν ὁ Ἰρὰς πλήρης ἐλπίδος, ἂν ἔχῃ τοὺς Σείκους, ἔχεις τὸν βασιλέα. Ὡ! σπεῦσε! τρέξε, πάτερ, στιγμὴν μὴ χρονοτριβῆς! Πρόσπεσον εἰς τὸν Μαχαραῦν, σύντριψε τὴν ἐξουσίαν τοῦ ληστοῦ τούτου, ἢ ἂν δὲν δυνήθῃς... θὰ δυνήθῃ ἐγώ, ἐ-
πρόσθεσε ψηλαφῶν τὸ ἐγγχειρίδιόν του! καὶ ἤστραψαν τοὶ νεανικοὶ ὀφθαλμοὶ του.

— Πραῦνθητι, Ἰρὰ, ἀπήντησε σοβαρῶς ὁ Δεῦν, σβέσε τὴν ἀλόγιστον ἔξαψιν. Ἐμπιστεύθητι εἰς τὴν ὥριμον πείραν μου. Θὰ ἔλθῃ ἡμέρα καθ' ἣν ἡ πτέρνα μου θὰ πατῇ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν καὶ αὐτοῦ καὶ τῶν Σείκων του. Τότε ἡ ἐκδίκησίς σου θὰ εἶναι εἰς χεῖ-
ράς σου.

— Πάτερ, ἀνέκραξεν ὁ Ἰρὰς, καιρὸν δὲν ἔχομεν νὰ περιμεινώμεν τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Ἡ δυστυχὴς Πριττά..

— Εἶναι ἀκόμη εἰς τὴν ἐξουσίαν του;

— Ὁχι! δὲν εἶναι πλέον διότι ἐπροτίμησε τὸν τάφον ἀπὸ αὐτήν. Ἐδῶ, εἰς τὴν χώραν ταύτην, ὥς ὅπου φθάνει τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, φθάνει καὶ ἡ ἀνάσσις δύ-
ναμις τοῦ Ἀδσίτ. Διὰ νὰ διαφύγῃ τὴν δυνάμιν του, ἔφυγε τὸ φῶς τοῦ ἡλίου. Εἰς τῶν νεκρῶν τὴν κατοι-
κίαν κατέβη, ἐκεῖ ἐκρύβη μακρὰν τῆς ἡμέρας, μακρὰν τῆς ζωοφόρου αὔρας. Ἄν δὲν σπεύσῃς, πάτερ, ἡ ὑπόγειος κρύπτη τῆς θέλει γίνεαι ἀληθὴς τάφος τῆς. Σὺ μόνος δύνασαι νὰ τὴν σώσῃς. Θ' ἀπέλθῃς τώρα εἰς προ-
κύνησιν τοῦ Μαχαραῦ· ἀπαίτησον τοῦ ἐνόχου τὴν τιμωρίαν. Σύντριψον τὴν παντοδυναμίαν του, καὶ μετ' αὐτῆς θὰ συντρίψῃς τῆς φυλακῆς τῆς τὰ κλειθρα.

— Ὁ ἰσχυρὸς εἰς τὸν Μαχαραῦν, ἀπεκρίθη ὁ Δεῦν μετὰ τινων στιγμῶν σιωπῆς, καὶ θὰ πράξω ὅτι ἡ φρόνησις μοὶ ὑπαγορεύσῃ. — Εἰπέ νὰ ἔχουν τὸν ἵππον μου ἑτοιμον.

— Καὶ πράττων, εἶπεν ὁ Ἰρὰς ἐν ᾧ ἀνεχώρει, θὰ ἐνθυμηθῇς ὅτι ἡ Πριττά κινδυνεύει θανάτου κίνδυνον, καὶ ὅτι ὁ αὐτὸς τάφος ἀνοιχθεὶς θὰ δεχθῇ καὶ αὐτὴν καὶ ἐμέ.

Ὁ Δεῦν, ἀφ' οὗ ἔμεινε μόνος, ἔλαβε τὸ ἀδάμαν-
τοκόλλητον πλατὺ ξίφος του καὶ τὴν χρυσὴν ἀσπίδα, μετ' ὧν παρουσιάζετο εἰς τοῦ Μαχαραῦ τὴν αὐλήν.

— Ναί, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, — φοβερά εἶναι τοῦ Ἀδσίτ ἡ ἰσχύς. Πρέπει νὰ τὴν θραύσω... Ἄν — ἐπρό-
σθεσε μετὰ τινων στιγμῶν σκέψιν, — δὲν εἶναι προ-
τιμώτερον νὰ τὴν μεταχειρισθῶ. Ἀγῶμεν εἰς τοῦ Αὐ-
τοκράτορος.

Καὶ διευθύνθη πρὸς τὴν θύραν. Ἐν ᾧ δ' ἐξήρχετο τῆς αἰθούσης, πλαγία θυρὶς ἠνοίχθη πλησίον του, καὶ ἐν τῇ ᾧμα πάλιν ἐκλείσθη γραμμάτιον δ' ἐπεσεν εἰς τοὺς πόδας του. Ὁ Βεζίρης ἔλαβεν αὐτὸ εἰς τὰς χεῖ-
ράς του, καὶ ἀνέγνω «Ἰπάγης εἰς τὴν αὐλήν. Ἐνθυ-
μοῦ ὅτι εἶσαι ὄχι δούλος, πατὴρ βασιλέως.»

Ὁ Δεῦν συνέστειλε τὴν ὀφρύν· ἐπειδὴ δὲ διὰ τῆς ἀνοικτῆς θύρας εἰρχοντο κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν οἱ ὑπηρετὰι του πρὸς αὐτὸν, ἔσχισε τὸ γραμμάτιον, καὶ τὰ κομμάτια ἐκρυσεν εἰς τὴν ζώνην του. Ἀναβὰς δ' εἰς τὸν ἵππον του, ἐπορεύθη πρὸς τὰ ἀνάκτορα, ὅπως θέσῃ τὰ δῶρα ὅσων ἦν κομιστῆς εἰς τοὺς πόδας τοῦ Μαχαραῦ Σείρ-Σίγγ.

Ὁ Σείρ ἦν ἄνθρωπος ἀγαθός, ἀλλὰ βασιλεὺς ἀσθε-
νής. Τὸ σκῆπτρον τοῦ μεγάλου Ρουνζίτ ἦν βαρὺ δι' αὐτὸν, καὶ ἀφ' οὗτο ἐκυβέρνα, τὸ στέμμα τοῦ Πεντα-
ποτάμου, προστριβὲν πρὸς τὴν Ἀγγλικὴν ἐξουσίαν, ἀπώλεσε πολλοὺς τῶν ὀδόντων του. Πρὸ πάντων δὲ ἐπέκειντο εἰς αὐτὸν οἱ προύχοντες ἐκ τῶν ὑπηκόων του, οἵτινες στηρίζοντο, οἱ μὲν ἐπὶ τῶν στρατευμά-
των, οἱ δὲ ἐπὶ τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἐπιβρώων, καὶ ἄλλοι ἐπ' αὐτῆς τῆς δυνάμεως ἦν παρ' αὐτοῦ ἐδα-
νεῖζοντο, ἐγείροντο ἀγερῶχος ὑπὲρ αὐτὸν τὸν θρόνον, καὶ ἠξίουσαν νὰ τὸν ἔχωσιν ὡς ὄργανον εἰς τὰς χεῖράς

των. Μεταξύ δ' αὐτῶν οὐδεὶς τόσον ἐντελῶς κατέκτησε τὴν δύναμιν καὶ τόσον ἀναιδῶς τὴν μετεχειρίζετο, ὅσον ὁ Σιρδάρης Ἀδσίτ. Οἱ Σείκαι ἦσαν ἀνέκαθεν καὶ ἡ δύναμις συγχρόνως καὶ ἡ πληγὴ τῶν βασιλέων τοῦ Πενταποτάμου. Εἰς τὰς χεῖράς των εἶχον τοῦ τόπου τὴν τύχην. Αὐτοὶ κατὰ τὴν ἄστατον ὀρεξίν των, ἀνέτρεπον καὶ ἤγειρον θρόνους, καὶ τῶν πολιτῶν ἡ ζωὴ, ἡ ιδιοκτησία, καὶ τῶν ἡγεμόνων ἡ ἀσφάλεια ἦσαν ἔρμαιον τῶν ἀκαθέκτων παραφροῶν των. Ἀλλ' ὁ ἐπιτήδεις Ρουνζίτ εὗρε τρόπον νὰ ἡμερώσῃ τὸ θυμοειδὲς θηρίον τῆς στρατοκρατείας, καὶ περιβάλλων αὐτῷ τὸν γαλινὸν τῆς εὐρωπαϊκῆς τακτικῆς, τῷ ἐπέβαλεν τὴν ἰσχυράν θέλησίν του, καὶ ἐστήριξεν ἐπ' αὐτοῦ τὸ μεγαλεῖον τοῦ τόπου του.

Ἀφ' οὗτο ὅμως ἀπέθανεν ὁ μεγαλεπήβολος ἐκεῖνος μονάρχης, ὁ στρατὸς τῶν Σείκων ἐστασίασε πάλιν, τόσῳ μᾶλλον ἐπίφοβος ἤδη, ὅτῳ ἦν μᾶλλον ὀργανισμένος καὶ συσσωματωμένος διὰ τῆς τακτικῆς πειθαρχίας. Μὴ ἰσχυρόντων δὲ τῶν νοθρῶν διαδόχων τοῦ Ρουνζίτ νὰ τὸν συνέχουσιν εἰς τὰ ὅρια τῆς ὑποταγῆς, ἐγένετο ἔρμαιον τῶν πανουργοτέρων ἢ τῶν τολμηροτέρων, καὶ ὑπ' αὐτοὺς φόβητρον πάντων τῶν ἄλλων. Οὕτως ἤδη ἐπειθάρχει εἰς τὸν Ἀδσίτ, μισῶν μὲν, ἀλλὰ στέργων αὐτὸν διὰ φόβον καὶ δι' ἀνάγκην, καὶ τὸν ἀνεδείκνυε τὸν ἰσχυρότερον τῶν ἀνθρώπων καθ' ὅλην τὴν περιφέρειαν τῶν πέντε πηγῶν τοῦ Ἰνδοῦ, καὶ πραγματικώτερον μονάρχην αὐτοῦ τοῦ Μαχαράῤῥα.

Ὁ Σείρ-σίγγ ἠθιάνθη μὲν μετ' ἀγανακτήσεως τὸν αὐθάδη ζυγὸν τοῦ Σιρδάρου θαρύνοντα ἐπ' αὐτοῦ τοῦ τραχήλου του, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμα νὰ τὸν ἀποσείσῃ, οὐδὲ εἶχεν ἐπὶ τίνος νὰ στηριχθῇ ὅπως ἀποκρούσῃ τοῦ παντοδυνάμου στρατάρχου τὴν δύναμιν. Ὁ μόνος δὲ τῶν ὑπηκόων του, πρὸς ὃν εἶχεν ἀληθῆ ἐμπι-

στοσύνην καὶ εὐνοίαν, καὶ εἰς ὃν ἀπέβλεπεν ὁσάκις τῷ ἐπύρχετο ἐπιθυμία ἀνεξαρτησίας ἀπὸ τῶν μαχαίροφόρων Σείκων, ἦν ὁ Δεϋάν. Ὁ Αὐτοκράτωρ ἤξευρεν ὅτι ὁ ἀδελφός του Κουρούκ ἐκ τοῦ μηδενὸς τὸν ἀνέστησεν, αὐτὸς δ' ὁ ἴδιος τὸν ἀνήγειρεν εἰς Μαχαβεζίρου περισπῆν, ὥστε τὸν εἶχε δεδεμένον εἰς αὐτὸν διὰ τοῦ νομιζομένου καὶ ὡς τοῦ ἰσχυροτέρου πάντων τῶν δεσμῶν, τοῦ τῆς εὐποιίας καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης. Ἐπειτα δὲ, συνυπηρετήσας μετ' αὐτοῦ μακρὸν χρόνον εἰς Κασεμίρην ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ἀδελφοῦ του, ἔκτοτε τὸν διέκρινε μετὰ τῶν ὅλων τῶν αὐλικῶν του, καὶ τὸν ἐτίμα διὰ φιλικῆς εὐνοίας· καὶ ὅτε περιστοιχίζετο ὑπ' ἀνθρώπων ἰδιοτελῶν καὶ ἀπληστών, οἵτινες τὸν ἐθυμιάζον χωρὶς ἀγάπης, τὸν ἐκολάκειον χωρὶς εὐκρινείας, ἐπεθύμει νὰ ἔχῃ πλησίον του τὸν Δεϋάν, πρὸς ὃν ἦνοιγεν ἐλευθερώτερον τὴν καρδίαν του, εἰς ὃν ἐναπέθετε πολλὰκις τὸ βάρος αὐτῆς, καὶ μετ' οὗ ἀπεδύετο ἐνίοτε τὴν χλαμύδα καὶ τὸ βασιλικὸν προσωπεῖον.

Ἡπλωμένος εἰς χρυσόστικτον πλούσιον ἀνακλιντήριον, ἐκάπνιζε σιωπηλῶς ὁ Μαχαράῤῥας τὸν Κουράν του, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του παρηκολούθουν μηχανικῶς τοὺς πολυδίνους ἔλικας τοῦ καπνοῦ, οἱ δὲ κατηρεῖς στοχασμοὶ του διεγράφοντο νεφελῶδεις ἐπὶ τοῦ κεκλιμένου μετώπου του. Ἄλλ' ἅμα ὑψώθη τὸ κασιμίρινον παραπέτασμα τῆς βασιλικῆς αἰθούσης, καὶ ἐφάνη ὁ Δεϋάν παρακολουθούμενος ὑπὸ τῶν φερόντων τὰ δῶρα, οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Σείρ-σίγγ ἀνέλαμψαν, τὸ μέτωπόν του ἤθριασε, καὶ μόλις ῥίψας ἀδιάφορον εἰς τὰ δῶρα βλέμμα, ἀνωρθώθη σχεδὸν πρὸς δεξίωσιν τοῦ ἀγαπητοῦ του Βεζίρου, τῷ ἔδωσε νὰ φιλήσῃ τὴν χεῖρα του, καὶ τὸν ἠνάγκασε, κατὰ σπανίαν ἐξαίρεσιν, νὰ καθήσῃ πλησίον του εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἀνακλιντηρίου του.

Ὁ Δεῦν διηγήθη τὰ τῆς ὁδοιπορίας του, ἀπεκρίθη-
μισε τὰ ἐμπορικά καὶ ἄλλα πλεονεκτήματα ὅσα
περιεποίησεν εἰς τὸ Πανταπόταμον διὰ συμβάσεων
μετὰ τῶν μερῶν ὅθεν διήλθε, καὶ παρουσίασε τὰ δῶ-
ρα ὅσα ἔφερεν ὡς ἐνδείξεις τοῦ πρὸς τὸν βασιλέα του
σεβασμοῦ, ὃν διὰ τῆς παρουσίας του κατώρθωσε νὰ
ἐμπνεύσῃ εἰς τοὺς ἡγεμόνας καὶ τοὺς λαοὺς παρ' οἷς
ἐξενίσθη.

— Πάντοτε ἀφωσιωμένοι καὶ πάντοτε δραστή-
ριοι, εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ. Ὅποια ἀμοιβὴ σοὶ ὀφείλε-
ται δι' ὅλας σου τὰς ὑπηρεσίας ταύτας!

— Οὐδὲν ἐξεπλήρωσα, ἀπεκρίθη ὁ Δεῦν, ἀνώ-
τερον τοῦ καθήκοντος πιστοῦ ὑπηκόου. Ἡ μόνη δὲ
ἀμοιβὴ ἦν ἀξιῶ διὰ τὴν ἀφροσύνι μου, εἶναι νὰ
μὴν ἀτιμάζωμαι, νὰ μὴ περιυβρίζωμαι δημοσίως καὶ
ὑπ' αὐτοὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Κραταιοτάτου Μα-
χαραῦ.

— Τί λέγεις; ἐρώτησεν ὁ Σείρ-σίγγ, τί ἐννοεῖς;

— Ἐννοῶ ὅτι ὑπάρχει ἄνθρωπος εἰς τὴν Λαχώραν,
ὅστις ταύτην τὴν νύκτα, ἤξεύρων ὅτι τὴν προῖαν
ἐπέστρεψα ἴσως, ἤρπασεν ἐπιστρέφουσιν ἀπὸ τὴν ἐ-
ορτὴν τῆς μεγάλης Βαγαβάτης τὴν νύμφην τοῦ υἱοῦ
μου, ἀφ' οὗ ἔμαθεν ὅτι εἶναι νύμφη του, καὶ ἀφ' οὗ ἔ-
μαθεν ὅτι εἶναι υἱός μου.

— Καὶ τίς ἦτον ὁ ληστής οὗτος; ἀνέκραξεν ὁ
Μαχαραῦς, βιαίως ἀνορθωθείς εἰς τὰ γόνατα· καὶ
οἱ Σείκαι μου δὲν τὸν συνέλαβον;

— Οἱ Σείκαι τοῦ Ὑμετέρου Κράτους δὲν τὸν συ-
νέλαβον, ἀπεκρίθη ὁ Βεζίρης μετὰ πικρίας, διότι
ὁ ληστής οὗτος ἦτον ὁ ἀρχηγὸς τῶν Σείκων, ἦτον
ὁ Σιρδάρης Ἀδζίτ.

— Ὁ Σιρδάρης Ἀδζίτ! αἰωνίως ὁ Σιρδάρης Ἀδτζίτ,
ἀνέκραξεν ὁ Αὐτοκράτωρ μυκώμενος. Ποῦ θέλει φθά-
σει ἡ αὐθάδεια τοῦ ἀνθρώπου τούτου! Αὐριον θὰ
ἔλθῃ νὰ ὑβρίσῃ καὶ ἐμὲ αὐτὸν εἰς τὸν θρόνον μου.
Κατεχράσθη, ἐξεκένωσε τὴν μακροθυμίαν μου. Λη-
σμονεῖ ὅτι εἶμαι ὁ Βασιλεὺς του, λησμονεῖ ὅτι εἶ-
ναι ἐμπρὸς μου σκύβαλον, λησμονεῖ ὅτι μ' ἐν λά-
κτισμα τοῦ ποδὸς μου τὸν συντρίβω ὡς τὸ ὑάλινον
αὐτὸ σκεῦος!

Καὶ τοῦτο λέγων, ἀνέτρεψεν ὀρμητικῶς μὲ τὸν
πόδα τὸν χουκκάν ἢ γαργιλέν του, σινούργημα βαρύ-
τιμον, καὶ τὸν συντρίψε κατὰ γῆς. Ἀλλ' ὥς εἰς ὅλους
τοὺς ἀσθενεῖς χαρακτῆρας τοῦτο συμβαίνει, ἡ βία
πραξίς ἐπράυνε τὴν εἶαν τῶν αἰσθημάτων του, καὶ
τὴν παραφορὰν τοῦ θυμοῦ διεδέχθη αἰφνιδια χαί-
νωσις. Οἱ συνεσταλμένοι τοῦ προσώπου του μυῶνες
ἐλύθησαν, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐφάνησαν σχεδὸν
υγραινόμενοι.

— Τί θέλεις, φίλε Δεῦν; εἶπε βραδέως. Οἱ ἀ-
ληθεῖς βασιλεῖς αὐτοὶ εἶναι. Πρέπει νὰ κλίνῃς τὸν
αὐχένα, ὡς ἐλέπεις ὅτι τὸν κλίνω κ' ἐγώ. Τί ἔχω
νὰ τοῖς ἀντιτάξω; τί μ' ἄφησαν εἰς ἐμὲ νὰ ἔχω;
τὸ σκῆπτρόν μου τοῦτο μοὶ ἄφησαν, βῆδον καλὴν
διὰ τοὺς Γοπάλους, τοὺς βοσκούς τοῦ ἱμάου. Ἐκεῖ-
νοι ἔχουσι τὸ ἀληθὲς ὄπλον, τὸν στρατὸν ἐκεῖνοι τὸν
ἔχουσι.

— Τὸν ἔχουσιν, εἶπεν ὁ Βεζίρης, διότι τοῖς τὸν
ἀφίνετε, Βασιλεῦ!

— Τοῖς τὸν ἀφίνω! ἀνέκραξεν ὁ Μαχαραῦς. Καὶ
θέλεις νὰ τοῖς τὸν ἀφαιρέσω! καὶ ποῖαν δύναμιν ἔχω
ὥστε νὰ τοῖς τὸν ἀφαιρέσω;

— Μεγαλειότατε, ἀπεκρίθη ὁ Δεῦν, εἰς τὸ βασι-
λικὸν στέμμα ἐνυπάρχει κεκρυμμένη τις δύναμις ἀ-
νωτέρα πασῶν τῶν ὑλικῶν δυνάμεων. Ὅσον δήποτε καὶ
ἂν λάμπωσι περὶξ σὰς οἱ ἀστέρες οὗτοι, ἀλλὰ τὸ φῶς
τῶν, ἂν καὶ σὰς ἐκθαμβοῖ, εἶναι δάνειον ὅμως, ἀπὸ
τὸν θρόνον πηγάζει. Ἀρκεῖ νὰ θελήσῃτε, καὶ σὰς ἐγ-
γυῶμαι ὅτι τοὺς εὐθίζετε εἰς τὸ σκότος ἐξ οὗ ἐξήλ-
θον. Ἡ κεκρυγμένη δυσμένεια τῆς Ὑμετέρας Μεγα-
λειότητος θέλει ἀποδύσει τὸν Ἀδσίτ τῆς ἡμισείας
ἐπιρροῆς του, καὶ διὰ τῆς ἡμισείας ταύτης θέλομεν
τῷ ἀφαιρέσει τὴν ἄλλην ἡμίσειαν.

— Καὶ νομίζεις κατορθωτὸν, νομίζεις δυνατόν,
ἀνέκραξεν ὁ Βασιλεὺς ἀνασκιρτήσας εἰς τὰ γόνατά
τά του, ὅχι πλέον ὑπὸ θυμοῦ ἀλλ' ὑπὸ ἐλπίδος. —
ἀναλαμβάνεις, ἀγαπητὲ Βεζίρη, νὰ μὲ ἀπαλλάξῃς
ἀπὸ τοῦτον τὸν λέοντα; ἡμποροῦμεν ἀρόβως καὶ ἀ-
κινδύνως νὰ τὸν μακρύνωμεν τῆς στρατηγίας τῶν
Σείκων.

— Ὁ Μαχαραῦς ἄς μοὶ δώσῃ τὴν ἐντολήν, καὶ περὶ
τῆς ἐκτελέσεως ἐγγυῶμαι. Ἡ βασιλικὴ Τῆς θέλησις
καὶ ἡ ὀλίγη ἐπιρροὴ ὅσῃν ἔχω εἰς τὸν τόπον θέλει
ἀρκέσει εἰς τοῦτο. Ὡς ἀρχηγὸς τοῦ στρατοῦ, ὁ Ἀδσίτ,
τολμᾷ τὰ πάντα, ἀφηγᾷ τοὺς πάντας, ὑψοῖ ἀγέρω-
χον μέτωπον πολλάκις ἀπέναντι καὶ αὐτοῦ τοῦ αὐτο-
κρατορικοῦ θρόνου. Ἀλλὰ παυθεῖς, — ἐγὼ τὸν γνω-
ρίζω — δὲν θέλει θαδίσαι τὴν ὀλισθηρὰν τῆς ἀνταρ-
σίας ὁδόν, δὲν θέλει τολμήσῃ τὸν ἀνισὸν ἀγῶνα,
διότι ὅσον αὐθάδης εἶναι ἐν τῇ εὐτυχίᾳ, τόσον δει-
λὸς ἐν τῇ συμφορᾷ.

— Μ' ἐνθαρρύνεις, Δεῦν, εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ·
ιδεῖ μὴ τολμήσωμεν βῆμα ἔχον ἐμπρὸς τοῦ θάραθρον,
καὶ ὀπισθὲν τοῦ μὴ ἔχον ἐπιστροφὴν.

— Τῆς τοιαύτης στάσεως, Βασιλεῦ, ἀπήντησεν
ὁ Βεζίρης, προκριτότερον εἶναι ὅποιον δήποτε, καὶ
τὸ ἀποτολμότερον βῆμα. Πῶς! ὁ πιστότερος τῶν
υπηκόων τοῦ Μαχαραῦ προσπίπτει εἰς τὸν θρόνον
του καὶ ζητεῖ δικαιοσύνην, καὶ ὁ πέλεκυς τῆς βασι-
λικῆς σου δυνάμεως φοβεῖται τὴν μάχαιραν ἐκείνου
τοῦ ἄρπαγος; Λοιπὸν ἐξερχόμενον τώρα τῶν ἀνα-
κτόρων θὰ μ' ἀπαντήσῃ ὑπερήφανος ὁ Ἀδσίτ καὶ θὰ
μὲ ῥαπίσῃ εἰς τὸ πρόσωπον ἐν μέσῃ τῇ λεωφόρῳ,
καὶ θὰ πρέπει ἐν ταπεινότητι νὰ σιγήσω, καὶ θὰ
ἔλθῃ μὲ τὸν γρόνον του νὰ κλονίσῃ τὸν θρόνον σου,
καὶ θὰ πρέπει ἐν ὑπομονῇ νὰ τὸ ὑποφέρῃς; Ὅχι, Βασιλεῦ,
ἀνθέλῃς νὰ διατηρήσῃς τὸν Ἀδσίτ, ἄφες με ν' ἀπέλθω
εἰς τόπους ξένους, ὅπου θέλω ζῆ ἀγνωστος, ἀλλ'
ὅπου κὰν δὲν θὰ περιυβρίζωμαι, ὅπου δὲν θὰ ἐλέ-
πω τὴν ἰσχύν σου ταπεινουμένην ἐνώπιον προπετοῦς
υπηκόου.

— Σὺ ν' ἀπέλθῃς, Δεῦν! Ἡμπόρεσσες νὰ προτεῖ-
νῃς τοιαύτην λέξιν! Εἰπέ τί ζητεῖς; τί θέλεις ἀπὸ
ἐμέ;

— Τόλμην, Βασιλεῦ. Τί ἔδωκεν εἰς τὸν Ἀδσίτ
αὐτὴν τοῦ τὴν δύναμιν; ἡ τόλμη. Ἄς εἴμεθα τολ-
μηρότεροι, καὶ γινόμεθα ἰσχυρότεροι του.

— Λοιπὸν τὴν παῦσίν του μοὶ προτείνεις, εἶπε
διστάζων ἀκόμη ὁ Μαχαραῦς, καὶ μὲ φωνὴν ταπει-
νὴν, ὡς φοβούμενος τὴν λέξιν ἣν ἤκουσεν ἐξερχόμενῃν
τοῦ ἰδίου του στόματος. — Ἔστω λοιπὸν, τὸν παῦω.
Τὴν ἐκτέλεσιν ἀναθέτω εἰς σέ Δεῦν, σὺ ἀναλαμ-
βάνεις ὅλην τὴν τὴν εὐθύνην.

Ὁ Δεῦν ἔλαβε τότε ἐκ χρυσοῦς θήκης ἐπὶ τοῦ

γραφείου τοῦ Μαχαβαῦ χάρτην φέροντα τὰ βασιλικά παράσημα, καὶ τὸν παρουσίασεν εἰς τὸν Σεῖρ-σιγγ.

— Ἀνάγκη, εἶπε, νὰ μοὶ ἐγχειρίσῃ ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ὄχι μόνον τὴν διαταγὴν τῆς παύσεώς του, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ τὸν διορισμὸν τοῦ ἀντικαταστάτου του, ὥστε εἰς δύναμιν ν' ἀντιταξώμεν δύναμιν, ὥστε νὰ μὴ μείνωσιν οἱ Σεῖκαι οὐδεμίαν στιγμὴν ἀμφιρρέπεις, καὶ ἅμα μάθωσιν ὅτι δὲν ὑπακούουσι πλέον εἰς τὸν Ἀδσίτ, ν' ἀκούσωσι συγχρόνως εἰς ποῖον πρέπει νὰ ὑπακούωσι τοῦ λοιποῦ. Ὑπάρχουσι δύο ἢ τρεῖς στρατηγοὶ εἰς ὧν τὴν ἀφασίωσιν ἔχω . . . ἐννοῶ ὅτι δύναται ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης νὰ ἔχῃ, πᾶσαν ἐμπιστοσύνην. Τοιοῦτος εἶναι ὁ Γουλὰβ-σιγγ, ὁ Κάγκα-σιγγ, ὁ . . .

— Ὁχι, ἀπεκρίθη ὁ Βασιλεὺς μετὰ δραστηριότητος σπανίως φαινομένης εἰς τὸν χαρακτῆρα καὶ εἰς τοὺς λόγους του. Ὁχι τοὺς Σίγγους αὐτοὺς. Ἀφωσιωμένους τοὺς λέγεις· τοὺς γνωρίζω, Δεῦν· συνυπῆρέτησα μετ' αὐτῶν καὶ ἤδη τοὺς κυβερνῶ. Λήχουσιν, ὡς νὰ ὑψωθῶσι, τῶν ποδῶν μου τὴν σκάνιν, ἀλλ' ἅμα ὑψώθησαν, μοὶ δεικνύουσι τοὺς ὀδόντας. Ὁ θρόνος μου φέρει βαθὰ τὰ ἔγχη τῶν ὀνύχων των. Δὲν μ' ὠφελεῖ, Δεῦν, τίποτε ν' ἀλλάξω δεσπότην. Ἀς πέρῃ ὁ Ἀδσίτ. Τὸν θυσιάζω καὶ εἰς τὴν ἐκδίκησίν σου καὶ εἰς τὴν ἡσυχίαν καὶ ἐμοῦ καὶ τοῦ κράτους μου. Ἀλλὰ θέλω οἱ Σεῖκαι νὰ μὴ μεταβῶσιν εἰς ἄλλου χεῖρα. Τοὺς κρατῶ δι' ἐμέ.

— Πῶς! μεγαλειότατε, ἀνέκραξεν ὁ Βεζίρης ἐκπληττόμενος καὶ γινόμενος ἔμφροντις διὰ τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην ἐκφρασὶν εὐσταθοῦς ἀποφάσεως.

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Σεῖρ, ἔχω δύο ἀνθρώπους οἵτινες, θα τ' ὁμολογήσῃς ὁ ἴδιος, ποτὲ δὲν συνέλαβον τὴν ιδεάν νὰ ὑψωθῶσι δι' ἐμοῦ ὑπεράνω ἐμοῦ, οἵτινες εἰλικρινῶς καὶ πιστῶς μοὶ ἐδάνεισαν πάντοτε καὶ τὸν θραχινά των καὶ τὴν συμβουλὴν των, οἵτινες τὴν δόξαν μόνον τοῦ θρόνου μου στηρίζοντες οὐδὲν ποτε ἀπήτησαν ὑπὲρ ἐαυτῶν. Ἀπὸ τὸ Βασιλεῖον τῶν Γάλλων ἔρχεται ὁ Ἀλλάρδος, ἀπὸ τὴν χώραν τῆς Ἰταλίας ἔρχεται ὁ Βεντούρας, καὶ ὅμως οἱ ξένοι οὗτοι πονοῦν τὸν τόπον τοῦτον, τὸν ὑπηρετοῦν μὲ ἀγάπην καὶ μὲ προσπάθειαν· ἐν ᾧ οἱ ἡμέτεροι οὗτοι Λέοντες (I), τὸν κατασπαράττουσι διανεμόμενοι τὰ λωρία του. Εἰς τοὺς δύο Εὐρωπαίους τούτους θὰ διανεμῶ τοῦ Ἀδσίτ τὴν ἀρχήν.

Ὁ Δεῦν ἀνεγνώριζε πόσον δίκαιον εἶχεν ὁ Βασιλεὺς· οὐτ' ἐδύνατο δὲ νὰ τῷ ἀντιπροτείνῃ τὴν δυσκολίαν τοῦ ἐπιχειρήματος, διότι τοὺς λόγους αὐτῆς ὁ ἴδιος πρὸ ὀλίγου εἶχε τοὺς πολεμήσει. Ἀλλ' οἱ Σεῖκαι μετέβαινον ἀπὸ τοῦ Ἀδσίτ εἰς τοὺς δύο ξένους, ἡ στρατιωτικὴ δύναμις διέφευγεν ἀμεταστρεπτί ἀπὸ τὰς χεῖράς του, ὀχυροῦσα ἀκλονήτως τὸν θρόνον τοῦ Βασιλείως του. Φαίνεται δὲ ὅτι τοῦτο δὲν συνῆδεν ἐντελῶς πρὸς τὰ σχέδιά του, διότι ἐδοκίμασε ν' ἀπαντήσῃ!

— Ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι εἰσὶν ἑτερόπιστοι· δὲν ἔχουσι τὴν θρησκίαν τοῦ Βράμα.

— Δὲν ἔχουσι τὴν θρησκίαν τοῦ Βράμα, ἀλλ' ἔχουσι τῆς τιμῆς τὴν θρησκίαν, εἶπεν ὁ Σεῖρ, ὅστις καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς βασιλείας του ἐδειξε πάντοτε φιλικώτατα πρὸς ὅλους τοὺς Εὐρωπαίους

αἰσθητάτα. Φίλε Δεῦν, ἡ δὲν ξέω παντελῶς τὴν πληγὴν, ἡ θέλω νὰ ἱαθῇ ῥιζικόν. Ἄν δὲν δύναμαι νὰ δαμάσω τὸ θηρίον δὲν τὸ ἐξανειργῶ. Ἡ μένει ὁ Ἀδσίτ, ἡ τὸ μὲν ἱππικόν μου ἐμπιστευομαι εἰς τὸν Ἀλλάρδον, τὸ δὲ πεζικόν μου εἰς τὸν Βεντούραν.

Ὁ Βεζίρης ἔμεινε συλλογιζόμενος ἐπὶ τινὰς στιγμὰς· μετὰ ταῦτα δέ,

— Ὁχ γίνῃ, εἶπεν, ὡς διατάττει ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης.

Καὶ λαβὼν τὸν ἐπίσημον χάρτην δνεῖχε πρὸ ὀλίγου παρουσιάσει εἰς τὸν Αὐτοκράτορα, ἔγραψεν ἐπ' αὐτοῦ τὴν παῦσιν τοῦ Βεζίρου, καὶ τὴν ἀντικατάστασιν τῶν δύο Εὐρωπαίων, καὶ τὸν παρουσίασεν εἰς τὸν Βασιλέα.

— Ἰδοῦ, εἶπεν ὁ Σεῖρ-σιγγ ὑπογράφων, ἡ ψῆφος ἐρρίφθη! Ἰδοῦ ἡ πράξις τῆς ἀνακτήσεως τῆς ἐλευθερίας μου.

Ἀποδίδων δὲ τὸ διάταγμα εἰς τὸν Βεζίρην,

— Αὐρίον ἀπὸ πρωΐας, εἶπεν, εἶχα διατάξει γενικὴν ἐπιθεώρησιν τῆς φρουρᾶς τῆς Λαχώρας. Ὁ Ἀδσίτ ἤδη δίδει τὰς διαταγὰς δι' αὐτήν. Πρέπει λοιπὸν νὰ τὴν ἐμποδίσωμεν. . . .

— Ὁχι βασιλεῦ! εἶπεν ὁ Δεῦν. Αὐρίον εἰς τὴν ἐπιθεώρησιν συνηγμένοι οἱ Σεῖκαι ἄς μάθωσι τὴν νέαν τύχην καὶ ἐαυτῶν καὶ τοῦ τόπου.

— Ἔστω ὅπως προτείνεις. Ἀπάλλαξέ με μόνον ἀπὸ τὴν παρουσίαν του, καὶ ἐκδίκησε σεαυτόν. Εἰς τὴν πίστιν σου, Δεῦν, καὶ εἰς τὴν ἐπιδεδίωκτητά σου ἀφοσιοῦμαι, εἶπεν ὁ Βασιλεὺς.

Ὁ δὲ Βεζίρης φιλήσας τὴν χεῖρά του, καὶ ἐγκλείσας τὴν ἔγγραφον διαταγὴν εἰς τὸν κόλπον του, ἀνεχώρησεν.

Η.

Ὁ Δεῦν Ἰγγ. ἐξελθὼν τῶν ἀνακτόρων, δὲν διευθύνθη πρὸς τὴν οἰκίαν του, ἀλλὰ παρηκολούθησεν ὁδὸν σχεδὸν παράλληλον μὲ τὸν ῥοῦν τοῦ Ῥάβη, καὶ φθάσας ἐμπρὸς τῆς αὐλείας πύλης μεγαλοπρεποῦς οἴκου, εἰσῆλθε δι' αὐτῆς μεθ' ὅλης τῆς συνοδείας του. Ὁ οἶκος οὗτος ἦν τὸ Σιρδάρη. Ὁ Ἀδσίτ, ἀφ' οὗ ἀπὸ πρωΐας ἔδοσεν εἰς τοὺς ἀρχηγούς τῶν διαφόρων σωματίων τὰς ἀναγκαίας ὁδηγίας διὰ τὴν ἐπιθεώρησιν τῆς ἐπαύριον, τότε πρῶτον ἀπαλλαγείς ἀπὸ τὰς φροντίδας τῆς ὑπηρεσίας, ἐνεθυμήθη τὴν αἰμαλῶτόν του, καὶ καταβὰς εἰς τὴν αὐλὴν, διευθύνετο πρὸς τὴν ὀπισθίαν θύραν αὐτῆς, ἥτις ἠνοίγετο πρὸς τὸν ποταμόν. Ἀπῆρχετο δὲ πρὸς τὸν πύργον νὰ ἰδῇ ἂν ἡ νύξ καὶ ἡ βεβαιότης τῆς ἀναποφεύκτου ἀνάγκης δὲν ἐμάλαξαν τὴν ἀπόφασιν τῆς Πριττάς. Ἡ φυλακὴ τῶν Σείκων, παρατεταγμένη εἰς τὴν αὐλὴν, ἀπέδιδε τὰς στρατιωτικὰς τιμὰς εἰς τὸν ἀρχιστράτηγον διερχόμενον.

Ὡς εἶδε δὲ αὐτὸν ὁ Δεῦν, κατέβη τοῦ ἵππου του, ἔρριψε τοὺς χαλινούς εἰς τὰς χεῖρας ἐνὸς τῶν στρατιωτῶν του, καὶ ἐπροχώρησε πρὸς αὐτόν ἀσπαζόμενός τον. Ὁ Σιρδάρης δ' ἀκούσας τὴν φωνὴν τοῦ Δεῦν, ἔσπευσε νὰ ἐπιστρέψῃ ὀπίσω· ἀλλ' ἴσως ὀξυδερκής παρατηρητῆς ἠδύνατο νὰ ἰδῇ περὶ τὰ χεῖλη του περιπετωμένην ἐλαφράν τινα καὶ σπασμωδικὴν κίνησιν πείσματος. Οὐχ ἦττον ὁμως προσῆλθε μὲ φιλόφρονά γέλωτα.

— Ὁ! ὁ Μαχαβεζίρης μας! ἀνέκραξε. Καλῶς μᾶς ἤλθες, Σαῆβ! Πῶς ἤλθες τόσον ἀπροσδοκῆτως!

(1) Σιγγ εἰς τὴν Ἰνδικὴν σημαίνει Δεῦν.

— Ἀπροσδίκητως; εἶπεν ὁ Δεῦν μὲ πρόσωπον σο-
εαρόν. Ἐνόμιζα, Σιρδάρη, ὅτι μὲ περιέμενες.

— Παντάσπασιν! ἀπεκρίθη αὐτὸς ταραττώμενος, καὶ
μὴν ἡξέυρων ἂν ἔπρεπε ν' ἀπαντήσῃ εἰς τοῦ Βεζίρου
τοὺς λόγους ὥς εἰς ἀστεῖσμον ἢ ὡς εἰς ἐπίπληξιν. Δὲν
ἡξεῦρα διόλου ὅτι ἐπέστρεφες τόσον ταχέως.

— Σιρδάρη, εἶπεν ὁ Δεῦν, συστέλλων τὰς ὀφρὺς,
μάκρυνε τοὺς ἀνθρώπους σου.

Καὶ δι' ἐνὸς νεύματος διέταξε καὶ τοὺς ἱεδικούς
του νὰ μακρυνθῶσιν. Ὅταν δ' ἔμεινε μόνος,

— Φίλε Βεζίρη, εἶπεν ὁ Ἀδσίτ, σὲ βλέπω κα-
τηρῆ, καὶ ὁ ἄρσος σου μοι φαίνεται πολὺ παράδοξος.

Τὸ μέτωπον τοῦ Δεῦν ἔγεινεν ἀπειλειτικόν.

— Τὴν νύκτα τράτην, εἶπεν, ἡρπάγη, Ἀδσίτ, ἡ
Πριττά, ἡ μνηστὴ τοῦ υἱοῦ μου.

— Ἀυτοῦμαι διὰ τὸ συμβᾶν, ἀπεκρίθη αὐτός.
Ἀλλὰ, ν' ἀποθάνω χωρὶς νὰ κρατῶ εἰς τὴν χεῖρά μου
τὴν οὐρὰν τῆς ἱερᾶς ἀγελάδος, ἂν ἐννοῶ διατὶ μοι τὸ
λέγεις μὲ τὸν τόνον τοῦτον.

— Ὁ υἱός μου ἔλαβε πλαστὴν ἐπιστολὴν ἧτις τὸν
ἐμάκρυνεν ἀπὸ τὴν Λαχώραν.

— Παράδοξα πράγματα λέγεις, Βεζίρη.

— Καὶ δὲν ἡξέυρεις τίς ἔγραψε τὸ πλαστὸν γράμ-
μα εἰς τὸν υἱόν μου; ἐρώτησε μὲ βροντώδη φωνὴν ὁ
Δεῦν· καὶ δὲν ἡξέυρεις τίς ἤρπασε τὴν Πριττάν;

— Μὰ τὰ τριακοντατρία ἑκατομμύρια τῶν ὤων,
ὅταν ἀνεχώρησεν ὁ Σαέθ, εἶπε σαρδονικῶς γελῶν ὁ
Ἀδσίτ, δὲν μὲ ἄφησεν οὔτε ἔφορον τῆς ἀλληλογρα-
φίας τοῦ υἱοῦ του, οὔτε τῆς νύμφης του φύλακα.

— Ἄν δὲν τὸ ἡξέυρης, ἐγὼ νὰ σοὶ τὸ εἰπῶ, ἀπεκρίθη
ὁ Βεζίρης. Σὺ ἔγραψας πρὸς τὸν υἱόν μου ψευδῆ ἐπι-
στολὴν ἐκ μέρους μου, καὶ σὺ ἤρπασας τὴν Πριττάν.

— Πῶς! ἀνέκραξε μ' ἀναβράζοντα θυμὸν ὁ Σιρ-
δάρης. Τίς τολμᾷ νὰ εἰπῇ τοῦτο;

— Περιττὸν εἶναι πᾶν ψεῦδος, εἶπεν αὐστηρῶς ὁ
Δεῦν. Εἰς τὸν πύργον ἐκείνον, ὅπου σὲ εὗρον διευθυ-
νόμενον, ἡ Πριττά δὲν εἶναι πλέον...

— Τί λέγεις;...

— Λέγω ὅτι ἀπὸ τὸν πύργον ἔφυγεν ἡ Πριττά. Σὲ
ἐκπλήττει τοῦτο, Σιρδάρη; Τὸ πρῶτον ἀπαιτούμε-
νον ἦν νὰ σωθῇ τὸ θῦμα ἀπὸ τοὺς ὄνυχάς σου, καὶ τὸ
ἐσώσαμεν. Βλέπεις ἂν ἡ ἀλήθεια μοι εἶναι γνωστὴ,
καὶ ἂν ἡ ἄρνησις ὠφελῇ. Μετὰ τὸ πρῶτον τοῦτο, τὸ
δεύτερον ἀπαιτούμενον ἦν νὰ τιμωρηθῇ ὁ τολμήσας
νὰ μὲ ἀψηφήσῃ· καὶ ἔγεινεν ὁμοίως φροντίς περὶ τῆς
τιμωρίας του.

— Ἰσως σοὶ ἐπῆλθεν ἡ ἀστεῖα ἰδέα νὰ μὲ ἀπει-
λήσῃς; εἶπεν εἰρωνικῶς ὁ Ἀδσίτ, ἐν ᾧ τὸ πρόσωπόν
του ἤρχισε νὰ λαμβάνῃ ἐκφρασιν θηριώδη.

— Ὁ καθήμενος τόσον πλησίον τοῦ θρόνου, ὅσον
κάθηται ὁ Δεῦν, ἀπεκρίθη αὐτὸς μετ' ἀξιοπρεπείας,
ὅταν ἀπειλῇ, ματαίως δὲν ἀπειλεῖ.

— Τοῦ θρόνου! ἀπήντησε χλευαστικῶς γελῶν ὁ
Σιρδάρης. Κτυπῶν δὲ μὲ τὴν παλάμην τὸ ξίφος του,

— τοῦ θρόνου ὁ στύλος ἰδοὺ τοῦ, ἐπρόσθεσε. Ὁ Μα-
χαραῦς εἶναι, Δεῦν Σιγγ, φρόνιμος ἄνθρωπος. Εἰς
τὸν φάρυγγα τοῦ λέοντος δὲν κινδυνεύει τὴν σκη-
πιούχον του χεῖρα, οὐδὲ δι' αὐτὸν τὸν Βεζίρον του.
Ἐκεῖνος μὲ διατηρεῖ εἰς τὴν ἰσχύν μου, διότι ἐγὼ τὸν
διατηρῶ εἰς τὸν θρόνον του. Τοὺς ἀσθενεστερούς σου
ἀπειλεῖ μὲ τιμωρίας· καὶ ἂν θέλῃς τὴν φιλίαν μου

καὶ τὴν ἀσφάλειάν σου, τοιαύτην λέξιν, σὲ συμβου-
λεύω, μὴ προφέρῃς πρὸς τὸν Σιρδάρην.

— Πρὸς τὸν Σιρδάρην δὲν τὴν προφέρω, ἀπεκρίθη
ὁ Δεῦν, τὴν λέγω πρὸς τὸν Ἀδσίτ. Σιρδάρης δὲν
εἶσαι πλέον.

— Δὲν εἶμαι, λέγεις; Ὡ! δὲν μὲ διηγείσαι ὀλί-
γον νὰ ἐννοήσω; Πῶς δὲν εἶμαι Σιρδάρης.

— Σὲ ἔπαυσεν ὁ Μαχαραῦς πρὸς ἱκανοποίησιν καὶ
πρὸς χάριν μου, καὶ διώρισεν ἀντὶ σοῦ τὸν Ἀλλάρ-
δον καὶ τὸν Βεντούραν. Ἰδὲ καὶ μάθε.

Καὶ σύρων ἐκ τοῦ κόλπου του τὴν διαταγὴν, τὴν
ἀνέπτυξεν ἐμπρὸς τοῦ Ἀδσίτ.

— Μὲ ἔπαυσεν ὁ Μαχαραῦς! ἀνέκραξεν ὠρήμε-
νος οὗτος, ἀρ' οὐ ταχέως ἀνέγνω. Μὲ ἀποθάλλει! Ὡς
ἄχρηστον δοῦλον μὲ ἀποθάλλει! Ἐτόλμησεν! Ὁ ἀπο-
νενοημένος! ὁ ἄφρων! Τὸν συνέτριβον, ἂν ἤθελον,
ἐντὸς τῆς παλάμης μου, τὸν κατεκρήμνιζον μ' ἐν
ράπισμα τῆς χειρὸς μου ἀπὸ τὸν θρόνον του! Διότι
ἐνόμιζον ὅτι ἐννοεῖ πόσον ἔχει συμφέρον νὰ στηρίξη-
ται ἐπ' ἐμοῦ, διὰ τοῦτο τὸν διέτρησα μέχρι τοῦδε.
Μὲ παύει λοιπὸν, καὶ ἤλθες νὰ μ' ἀναγγείλῃς τὴν
διαταγὴν του; Ὑπαγε, Δεῦν, εἰπέ τον ὅτι... δὲν
ὑπακούω εἰς τὴν διαταγὴν του. Ἄς ἔλθῃ νὰ τὴν ἐκτελέ-
σῃ. Ἄς ἔλθῃ νὰ προσκαρούσῃ τὸ στέμμα του καὶ τὸ μέ-
τωπόν του πρὸς τὴν σιδηρὰν τῶν Σείκων μου δύναμιν.

— Δηλαδή, Ἀδσίτ Σιγγ, ὑψοῖς ἀνταρσίας ση-
μαίαν· καὶ ὁ θυμός σου σὲ παραφέρει ὥστε νὰ λησμο-
νήσῃς ὅτι ἔχω καὶ ἐγὼ ἐπιρρόήν τινα εἰς τὸ Πεντα-
πόταμον, ὅτι ἂν θέσῃς εἰς τὴν μίαν πλαστιγγὰ τὸν
στρατὸν σου, καὶ θέσῃς εἰς τὴν ἄλλην τὸ ὄνομα καὶ
τὴν ἐξουσίαν μου, ἡ ζύγη θέλει μείνει σχεδὸν ἰσὺ-
ρόπος. Καὶ ὁ ἔμπειρος σὺ, δὲν συλλογίζεσαι, ὅτι ἂν
ἐπαναστῇ κατὰ τοῦ βασιλέως, καὶ ἂν ἔχῃς ὑπὲρ
σοῦ τὸν τακτικὸν στρατὸν ὅλον, ἀλλ' ὁ εἰρηνικός
λαὸς, ἀλλὰ τὸ ἔθνος ὁλόκληρον θέλει ἐπαναστῇ κα-
τὰ σοῦ. Καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῶν Σείκων σὺ, δὲν γνω-
ρίζεις τοὺς Σείκους σου, δὲν ἐνθυμεῖσαι ὅτι ἅμα ἰδῶ-
σιν ἀφ' ἐνὸς τὸν θρόνον διανεμόντα τοὺς βαθμοὺς,
δαφιλεύοντα τοὺς θησαυροὺς, χορηγοῦντα τὰς ἀμειβὰς
καὶ τὰς χάριτας, καὶ ἀφ' ἑτέρου σὲ, μόνον, γυμνὸν
τῆς ἀξίας σου, μὴ ἔχοντα εἰμὴ κενὰς ἐλπίδας νὰ
δώσῃς, καὶ βίον φυγᾶδων καὶ ἀποκεκρηγμένων
ληστῶν νὰ προσφέρῃς, τὰ ἐννέα δέκατα τῶν στρατιω-
τῶν σου θὰ σ' ἐγκαταλείψωσι. Πίστευσέ με! Ἄν
αὔριον παρουσιασθῶ εἰς τὴν παράταξιν ἢ, προπα-
σκευάζεις, καὶ ἀναγνώσω τὸ ἔγγραφον τοῦτο, θὰ ἰδῇς
ἐν μιᾷ στιγμῇ τὴν δυνάμιν σου ὡς κηρὸς νὰ δια-
λυθῇ, ν' ἀπορρέυσῃ ἀπὸ σοῦ ὡς ὑγρὸν κύμα.

Ὁ Ἀδσίτ ἐσιώπα, ἀλλ' ἡ σιωπὴ του ἦν φοβερά.
Ἐκ τῆς ὀψείας του ἐφαίνετο ὅτι ἡραίστειον θυμοῦ ἔ-
βραζεν εἰς τὸ στήθος του· οἱ ῥῶθαιές του διεστέλ-
λοντο ὡς θηρίου, καὶ ἡ μέση τοῦ μετώπου του
φλέψ ἐξωγγοῦτο ὡς δάκτυλος, αἰδ' ἡλιοκαεῖς παρειαί
του ἐβάφοντο πορφυραὶ, καὶ ἔδακνε τὸ γέλιός του
μέχρις αἵματος. Τέλος τὸ ἡραίστειον ἐξεβράχην.

— Ὡ! ἀνέκραξε. Θὰ τὸ μετανοήσῃ. Σιρδάρης ἡ ἀν-
τάρτης, θὰ τῷ διδάξω τίς εἶμαι, τί δύναμαι! Καὶ σὲ,
Δεῦν, ὅστις, δὲν θὰ μὲ τὸ κρύψῃς, εἶσαι ὁ πλασσοῦρ-
γὸς καὶ ὁ αἴτιος, θὰ σὲ τὸ διδάξω ἐπίσης.

— Παραφέρεσαι, Ἀδσίτ Σιγγ, ἀπεκρίθη αὐτός,
ὅταν ἡ περίσκεψίς σοι εἶναι μάλιστα ἀναγκαία. Λάβε
παράδειγμα ἀπ' ἐμέ. Τὸ βλέπεις· τὸ θέλος κρατῶ

εις τὴν χεῖρά μου. Ἀρκεῖ νὰ τὸ ῥίψω διὰ νὰ ἐξοντώσῃ τὸν ἄνθρωπον ὅστις μὲ περιύβρισε! καὶ ὅμως πρὶν τὸ ῥίψω, διστάζω... ἤξεύρεις διατί;

— Δὲν εἶναι ἀπὸ φιλίαν θεθαίως, εἶπεν ὁ Σιρδάρης.

— Εἶναι ἀπὸ φρόνησιν, ἀπεκρίθη ὁ Δεῦν, εἶναι ἀπὸ πρόνοιαν. Τὸ πάθημα τοῦ Ἀδσίτ, εἶναι μᾶθημα διὰ τὸν Δεῦν. Εἰς αὐτὸ κατοπτρίζεται ἡ τύχη ὅλων ἡμῶν. Θριαμβεύω σήμερον κατὰ σοῦ τοῦ ἰσχυροῦ, κατὰ σοῦ τοῦ εὐνοουμένου! αὐτός μου ὁ θρίαμβος, τοῦ θριάμβου μου τούτου ἡ εὐκολία, μοὶ δεικνύει πόσον ἀκροσφαλὴς εἶναι ἡ ὑπαρξὶς ὅλων ὅσοι ἐξελέξαντο ὡς βάσιν αὐτῆς τὴν ἐννοιαν τοῦ Σειρ-σίγγ. Ὁ κεραυνὸς ὅστις σὲ πλήττει, φωτίζει καὶ ἐμοῦ καὶ τῶν ἄλλων τὴν θέσιν. Χθὲς σὲ εἶχε δεξιὸν τοῦ βραχίονα· σὲ καταβάλλει σήμερον δι' ἐμοῦ ἅμα εὖρε περιστάσιν. Αὐριον διατὶ νὰ μὴ καταβάλλῃ ἐμέ δι' ἄλλου; Ἰδοὺ τί μ' ἐμποδίζει ἀκόμη νὰ τοξεύω κατὰ σοῦ ἐξ ἑλός. Ὁ Μαχα-ραῦδᾶς ἀπεφάσισε, τὸ ἐννοῶ τώρα, νὰ μηδενίσῃ πᾶσαν ἐπιβρόχην ἰδιόρρυθμον, ν' ἀπορροφήσῃ πᾶσαν ἰσχύν, νὰ συντρίψῃ πᾶσαν κεφαλὴν αἰρομένην ὑπὲρ τὸν ὄχλον. Ἰδοὺ διατὶ διστάζω.

— Τὰ διορᾶς ὅλα ταῦτα, εἶπεν ὁ Ἀδσίτ, καὶ ὅμως διστάζεις;

— Καὶ τί θέλεις νὰ πράξω; ἐρώτησεν ὁ Δεῦν, καὶ τὸ βλέμμα του εἶχε σκολιὸν καὶ λοξόν τι.

— Ὅ, τι σκοποὺν ἔχω νὰ πράξω· κ' ἐγώ, ἀπεκρίθη ὁ Σιρδάρης. Ν' ἀντιπράξῃς εἰς τὰ σχέδιά του, νὰ τὰ ματαιώσῃς, νὰ τὸν πολεμήσῃς στήθος πρὸς στήθος.

— Διὰ νὰ ἐπιταχύνω τὸν ὄλεθρόν μου, ἀπεκρίθη πικρῶς μειδιῶν ὁ Δεῦν, διὰ νὰ καταστήσω τὸν θρίαμβόν του πληρέστερον, διὰ ν' ἀπολέσω πρὸς τοῖς λοιποῖς ὅλοις καὶ αὐτὴν τὴν κεφαλὴν μου ὑπὸ τὸν πέλεκυν τοῦ δημίτου. Ὁχι! πίστευσέ με, Σιρδάρη. Ἐν ὅσῳ κἀνθεται εἰς τοῦ Πενταποτάμου τὸν θρόνον Μαχαραῦδᾶς συλλαβὸν τὴν ιδέαν νὰ ταπεινώσῃ τὴν ἐπιβρόχην τῶν προυχόντων, ὑπαρξὶς δὲν ὑπάρχει πλέον οὔτε διὰ σὲ Ἀδσίτ, ὅστις σήμερον κατεδικάσθης, οὔτε δι' ἐμέ ὅστις ἐπετράπην τῆς καταδίκης σου τὴν ἐκτέλεσιν, οὔτε διὰ κανένα ἡμῶν. Τὴν πολιτικὴν του θέλει ἀσπασθῇ ὁ λαὸς μετ' ἐνθουσιασμοῦ, καὶ αὕτη θέλει γίνεαι τὸ σύνθημα τῆς δυνάμεώς του. Θέλει γίνεαι αὐτός ὅτι εἴμεθα ἡμεῖς σήμερον, ἀληθὴς ἀρχηγὸς τοῦ ἔθνους, καὶ τότε, ἂν θέλωμεν τὴν ζωὴν μας, πρέπει νὰ τὸν παρακαλῶμεν γονυπετεῖς δι' αὐτήν. Πρέπει, καταπατούμενοι ἀπὸ αὐτόν, ὡς οἱ συντριβόμενοι ὑπὸ τὸ ἄρμα τοῦ Βισνοῦ εἰς τὴν Βαχαβάταν τοῦ Ἰαγερνάουτ, οὔτε στεναγμὸν νὰ μὴν ἐκπέμπωμεν κἂν, ἀλλὰ καὶ νὰ τὸν εὐλογῶμεν ἀκόμη. Αὕτη εἶναι ἡ τύχη μας ἐν ὅσῳ ὁ Σειρ-σίγγ βασιλεύει, καὶ εἰς ταύτην πρέπει νὰ ὑποκύψῃς Σιρδάρη, ὡς θὰ ὑποκύψω καὶ ἐγὼ ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα μου.

— Ἄν οὕτως ἔχῃ, μυριάκις προτιμώτερον, εἶπεν ὁ Ἀδσίτ, κτυπῶν τὸ ξίφος του μετὰ τὴν παλάμην του, ν' ἀποθάνω κἂν μετὰ τὸ ξίφος αὐτὸ εἰς τὰς χεῖρας. Καὶ ἀκόμη προτιμώτερον, — ἐπρόσθεσε μετὰ τινων στιγμῶν σιωπῆς, νὰ παύσῃ ὁ Σειρ-σίγγ καθήμενος εἰς τοῦ Πενταποτάμου τὸν θρόνον.

— Νὰ παύσῃ, λέγεις!... καὶ τίς θέλει δυνηθῇ!...

— Ὁ στρατὸς τοῦ Πενταποτάμου, ἀπήντησεν ὁ Ἀδσίτ ἐμβριθῶς, ἐξερτάται ἀπὸ τὸ ξίφος μου· ὁ λαὸς τοῦ Πενταποτάμου ἐξερτάται ἀπὸ τὴν ἐπιβρόχην σου. Ἄν λοιπὸν τὴν ἐπιβρόχην σου ἐνισχύσῃ τὸ ξίφος μου...

— Τότε, δὲν λέγω, μεγάλα πράγματα δύνανται νὰ κατορθωθῶσιν. Εἰς τοιαύτην δύναμιν ἡνωμένην καὶ διευθυνομένην ὑπὸ φρονήσεως, δυσκόλως θ' ἀντιστῇ ὁ θρόνος τοῦ Σειρ. Ἀλλ' ἀφ' οὗ τὸν ἀνατρέψωμεν, ...

— Ἐνθρονίζομεν τὸν υἱόν του, τὸν Δουλίπ, καὶ τὸν ἔχομεν ὄργανον εἰς τὰς χεῖράς μας.

— Τὸν υἱόν του! ἀνέκραξεν ὁ Δεῦν. Αὕτη εἶναι ἡ πρότασίς σου! Τῆς βαθυνοίας σου τοῦτο εἶναι τὸ σχέδιον; Νὰ ἐνθρονίσωμεν τὸν υἱόν, διὰ νὰ ἔχῃ, ἅμα ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον, πρώτην φροντίδα, πρῶτον καθήκον νὰ ἐκδικήσῃ τὸν πατέρα του καθ' ἡμῶν!

— Λοιπὸν ἡ γνώμη σου ποία εἶναι; ἐρώτησεν ἀνυπόμονος ὁ Ἀδσίτ.

— Τὴν γνώμην μου, ἀπεκρίθη ὁ Δεῦν, σοὶ τὴν εἶπα. Νὰ ὑπομείνωμεν σιωπῶντες. Ποτὲ δὲν θὰ μὲ πείσῃς νὰ κινηθῶ κατὰ τοῦ πατρὸς, ἐν ὅσῳ ἡξέρω μένοντα κατόπιν του τὸν υἱόν. Ναί, ἂν ὁ Δουλίπ δὲν ὑπῆρχεν, ἂν ὁ θρόνος ἀφαιρεῖτο συγχρόνως καὶ ἀπὸ τὸν Σειρ καὶ ἀπὸ τὸν υἱόν του, τότε τὰ πράγματα μετεβάλλοντο, τότε ἐδύνάτο τῷ ὄντι ν' ἀναβῇ εἰς αὐτὸν ἡγεμὼν ἀκίνδυνος δι' ἡμᾶς.

— Ἡγεμὼν ἀκίνδυνος! Ἀλλὰ ποῖος; ἐρώτησεν ὁ Σιρδάρης μετὰ προσπαθείας.

— Ὁ υἱὸς τοῦ Βασιλέως Κουρούκ.

— Τοῦ Κουρούκ! Τί λέγεις Δεῦν; Ὁ Νεπάλ, ὁ υἱὸς τοῦ Κουρούκ, ἐκεῖνος ἐφανεύθη ἀπὸ δοκόν. Ἡμῖν παρὼν εἰς τὸν ἐνταφιασμόν του.

Ὁ Δεῦν ἐδίστασε κατ' ἀρχὰς, καὶ ἡ φωνή του ἐλαφρῶς ἐταράχθη.

— Δὲν ἡξεύρεις, εἶπεν, ὅτι ἡ Λεῖλα, ἡ γυνὴ τοῦ Κορούκ ἐγγυος οὕσα ὅταν ἀπέθανεν ὁ αὐτοκράτωρ ἐκεῖνος, ἔχει υἱόν, τὸν νόμιμον τοῦ θρόνου διάδοχον;

— Ἡ Λεῖλα! ἀνέκραξεν ὁ Ἀδσίτ, καὶ ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ Βεζίρου βλέμμα ὀξύ ὡς βέλος, καὶ διὰ τοῦ βλέμματος τούτου ἐζήτησε τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Δεῦν, ὅπως εἰσδύσῃ δι' αὐτῶν μέχρι τῶν μυχῶν τῆς καρδίας του· ἀλλ' ὁ Δεῦν εἶχε τότε τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους εἰς τὸ ἔδαφος. — Ἄ! ἔχεις δίκαιον, ἐπρόσθεσεν ἔπειτα ἀφελῶς. Τὸ εἶχα λησμονήσει παντάπασιν. Πῶς νὰ μὴ τὸ ἡξεύρω; Ἡ Μελινῆ, ἄλλοτε Βαυαδέρα τῆς Λεῖλας, εἶναι πρὸ πολλοῦ εἰς τὴν υπηρεσίαν μου. Ἀπὸ αὐτῆς τόσα πράγματα ἔμαθα!... Λοιπὸν ἔλαγες, ἂν δὲν ὑπῆρχον καὶ οἱ δύο. Καὶ τίς δυσκολία ὑπάρχει εἰς τοῦτο;

— Ὡ! δυσκολίαι πολλαὶ ὑπάρχουν, εἶπεν ὁ Δεῦν μετὰ σπουδῆς, ὡς θέλων νὰ δώσῃ εἰς τὸν λόγον ἄλλην στροφὴν. — Καὶ πρώτη δυσκολία εἶναι οἱ Σεῖ-καὶ σου. Τίς θέλει τολμήσῃ τι κατὰ τοῦ Μαχαρ-ραῦδᾶ, ἂν οἱ Σεῖκαι δὲν εἶναι σύμφωνοι;

— Τὸ πλῆθος τῶν Σείκων κινεῖται ἀπὸ τὴν φωνὴν μου, ὡς τὸ κύμα τοῦ πόντου ἀπὸ τὴν πνοὴν τοῦ ἀέρος. Φύλαξε τῆς παύσεώς μου τὸ μυστικόν, καὶ ἐπὶ τῶν Σείκων ἄφες με νὰ δοκιμάσω ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ἐπιβρόχης μου. Ἀλλὰ τίς θέλει εἶσθαι τοῦ φόνου τὸ ὄργανον; τίς ὁ ἄτρομος ἄνθρωπος; ... Τοῦ τυχόντος δὲν εἶναι...

— Ἄν ὁ τολμῶν νὰ ὑψώσῃ χεῖρα κατὰ τοῦ Μαχαρ-ραῦδᾶ δειλιάσῃ ἐν τῷ μέσῳ, οὐαὶ εἰς αὐτόν, οὐαὶ εἰς τοὺς μετ' αὐτοῦ! Χρειάζεται βραχίων σιδηροῦς, καρδίαν ἀδαμαντίνη.

— Καὶ ποῦ θέλωμεν εὔρει τοῦτον;

— Φρόντισε περὶ τῶν Σείκων, ἐμβάθυνε εἰς τὸν

νοῦν των, μάθε τί φρονοῦσιν, ἰδέ ἂν δύνασαι νά τοὺς πείσης ἢ νά τοὺς ἀναγκάσης. Τὸ μέρος σου θά εἶναι αὐτοῦς νά συνέχης, καὶ εἰ δυνατόν νά τοὺς φέρης ὅπου ὁ κίνδυνος ἀπαιτεῖ. Μέχρι τῆς αὐρινῆς παρατάξεως ἐτοιμάσθητι καὶ ἐτοίμασον.

— Ὅα προσπαθῆσω Δεῦδαν.

Κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν εἰσῆλθον πολλοὶ τῶν ἀνωτέρων ἀξιωματικῶν νά λάβωσι τὰς διαταγὰς τοῦ Ἀδσάιτ.

— Τὰ λοιπὰ αὐριον πρὸ τῆς παρατάξεως! εἶπεν ὁ Σιρδάρης.

— Αὐριον λοιπόν! εἶπεν ὁ Δεῦδαν, ἀποχαιρετῶν αὐτὸν διὰ τῆς χειρός· καὶ πηδῆσας εἰς τὸν ἵππον του, ἀνεχώρησε μετὰ τῆς συνοδείας του. Ὁ Ἀδσάιτ τὸν ἠτένισε μακρὸν χρόνον ἀπερχόμενον, καὶ μετὰ ταῦτα, σείσας τὴν κεφαλὴν,

— Τὸν υἱὸν τῆς Δεΐλας! εἶπε. Σ' ἐννοῶ, Δεῦδαν! Θέλεις τοὺς ὤμους μου διὰ ν' ἀναβῇς. Νά ἰδῶμεν!

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΣ. (Κατὰ Μερὴν, ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

Μία τῶν Ἀγγλικῶν ἐφημερίδων, ὁμιλοῦσα περὶ τῶν λουρμένων ἐν ὥρᾳ θέρους εἰς τοὺς ποταμοὺς ἢ τὴν

θάλασσαν, ἀπέτρεπε τοὺς περιηγητὰς νά μὴ λούωνται εἰς ποτάμια ὕδατα, καὶ μάλιστα εἰς τὰ τῆς ἁνῶ Αἰγύπτου· καὶ εἰς κύρωσιν τοῦ λόγου τῆς, τοὺς παρέπεμπε νά ἰδῶσι τὴν εἰς ἐν τῶν εἰκονικῶν περιοδικῶν συγγραμμάτων δημοσιευθεῖσαν εἰκονογραφίαν μικροῦ ἐπικηδείου μνημείου, ἀνεγερθέντος εἰς τὴν σκιάν περιηγητοῦ, ὅστις ἀπώλεσθη ἐμπρὸς τῆς Φιλῆς, θῦμα τῆς πρὸς τὴν ἐπιστήμην ἀφοσιώσεώς του.

Ἡ Ἀγγλικὴ ἐφημερίς δὲν γνωστοποιεῖ τὸ ὄνομα τοῦ θύματος τούτου τῆς ἐπιστήμης, οὔτε ὑπόσχεται δὲ τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον τῆς· δι' ὃ ἀναλαμβάνω ἐγὼ νά συμπληρώσω ταύτην τὴν ἑλλειψιν, καὶ νά στερεώσω πηγὰς δακρύων πολλῶν, ὅσα ἐμελλον νά σπείρωσιν ἐπὶ τὸν τάφον τοῦτον εὐκαί-σθητοι ὀφθαλμοί. Τὸ ἄρθρον τῆς Ἀγγλικῆς ἐκείνης ἐφημερίδος μετεφράσθη καὶ παρ' ἡμῖν, καὶ δύναται ἴσως ν' ἀφαιρέσῃ ἀπὸ πολλοῦς, διὰ φόβον, τὴν ἡδονὴν τῶν θαλασσίων λουτρῶν, τὴν μόνην παρηγορίαν εἰς τὸν θερινὸν ἡ-

